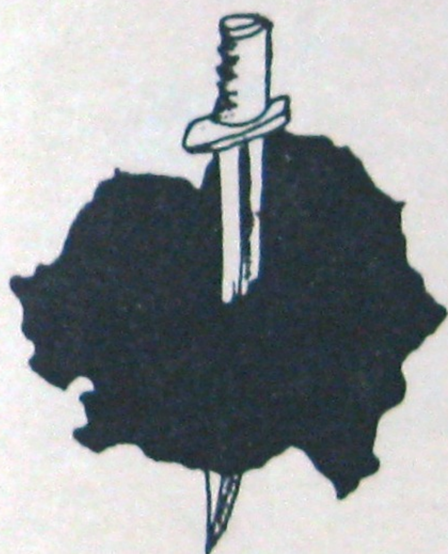
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

Nº. 10 AUGUST 1952
BUENOS AIRES

A MURIT EVA PERON

EVA PERON ha muerto. La Primera Dama de la República Argentina, la Abanderada de los Humildes, el Hada Buena de los Niños, la Protectora de los Ancianos, la Jefa Espiritual de la Nación dejó de existir.

Murió en plena juventud. Murió después de una vida ejemplar y abnegada, sacrificada por entero a los pobres, a los doloridos, a los desgraciados.

Supo dar alegría a los niños y tranquilidad a los ancianos.

Supo aliviar los dolores de los enfermos, asegurar la justicia a los trabajadores, volver a dar la esperanza a los que la habîan perdido.

Como mujer, como argentina, como cristiana, cumplió una misión sin par, con inagotable abnegación.

Y después de cumplirla, perdió su vida: como si esa hubiese sido el precio de su éxito, el tributo a los grandes cumplimientos.

Mártir del trabajo, se inmolò en holocausto a los ideales más sublimes de justicia y amor humanitarios.

Al inmenso duelo del pueblo argentino nos adherimos en la expresión del pesar profundo que nos conmueve.

Apuntes (Insemnări)

A murit Eva Perón. Figura primordială a Argentinei, stegara celor umili, zâna copiilor, protectoarea bătrânilor, sefa spirituală a națiunei a încetat din vieață.

A murit în plină tineretă. A murit după o vieață exemplară, dăruindu-se, sacrificându-se în intregime celor săraci, celor suferinzi, celor nenorociti.

A știut să daruiasca fericire copiilor și liniște celor bătrâni.

A știut să alineze durerile celor bolnavi, să asigure dreptate celor ce muncesc, să redea speranța celor ce o pierduseră.

Ca femee, ca argentină, ca dreptcredincioasă crestină, a împlinit o misiune fără seamăn, cu un inepuizabil spirit de abnegație. Si după ce a împlinit misiunea, și-a pierdut vieața: ca și când aceasta ar fi fost prețul succesului, tributul marilor realizari

Mucenică a muncii, s'a oferit în holocaust idealurilor celor mai sublime de justiție și de dragoste pentru aproapele.

In adeziune la imensa durere ce îndoliaza poporul argentin exprimăn sentimentul nostru profund de condolență.

Insemnari

insemnări

No. 10 — August 1952

LOGICA ISTORIEI

CONŞTIENTI de prăpădul pe care îl va suferi Europa şi în deosebi România pintr'un nou războiu, suntem totuşi dintre aceia cari nu vedem altă soluţie apropiată pentru desrobirea ţarii.

Puţinii fugari din ultimele luni ne confirmă părerea şi ne asigură că exceptând mica minoritate a oamenilor cari s'au "aranjat" cu regimul —Dumnezeu ştie cu preţul câtor abdicări şi umilinţe— întreaga suflare romănească obijdvită preferă riscurile tuturor distrugerilor, preferă moartea bruscă, morţii lente de azi.

Toţi aşteaptă dela fatala eliberare a auguştilor din 44, eliberarea adevărată sau pieirea? Cum şi când se va produce? Lăsăm altora, bonzilor atotştiutori profeţia, astăzi când logica pare eliminată nu numai din minţile somităţilor vieţii politice ci şi din evoluţia istorică a evenimentelor.

Logic ar fi fost ca imediat după terminarea ostilităţilor din al doilea războiu mondial să fi priceput —cel puţin atunci— factorii politici ai occidentului că Rusia Sovietică nu este o putere democratică şi că acolo undeca stăpâneşte, instaurează regimuri şi sisteme pe lângă care cel naţional socialist rămâne un paradis.

Logic ar fi ca aceleaşi mari puteri să nu se mulţumească, abia după agresiunea şi insuccesele morale şi materiale din Corea, să pregatească un simulacru de apărare a ceeace a mai rămas necomunizat din Europa, ci cu aceiaşi dârzenie —în vorbă şi fapte— demonstrată când s'au opus "sistemelor dictatoriale" ale lui Hitler, să se opună barbariei anacronice instaurată de "democraţiile progresiste" în ţările satelite.

Logic ar fi ca dupa încălcările de teritorii şi uzurpările de putere efectuate —nestânjenit— de Kremlin în ultimii ani, Sovietele să-şi doreasca o lungă peridă de pace, de digestie. Campania mondială pentru pace, pentru nedreapta pace actuală, ar fi deci în logica interselor Moscovite nu însă, şi în logica dictată de postulatele democratice!

Iată însă că ceiace se observă în statele gratificate de democraţii cu epitetul de "satelite" prezintă aspecte de preparative belice agresive.

Vor declanşa Sovietele viitorul războiu? Pare ilogic, dar...

In România au sosit, se pare, mai multe trupe sovietice, în Moldova s'au adus două divizii motorizate, bazele de aviaţie din Timişoara şi Mamaia au primit escadrile de vânătoare cu avioane cu propulsiune, La Mangalia s'a înfiinţat o bază de submarine, etc. (Informaţiile sunt reproduse de I.N.S. de la Cartierul general al Forţelor Aliate în Europa). Apoi, celelalte măsuri luate în ţară, epurarea ultimă a corpului ofiţeresc, uniformizarea armamentului cu cel sovietic, evacuările din zona frontierei vestice şi evacuările "reacţionarilor" din centrele urbane, nu sunt oare indicii că se pregăteşte ceva? Pentru a nu cita şi accepta înintegritatea lor povestirile fugarilor cari spun ca această este credinţa generală acolo.

Să nu uităm nici intensificarea violentă a campaniei propagandistice antiamericane.

Pretextul ar fi desigur... ca totdeauna nobil, lupta contra imperialismului capitalist! Se vor găsi şi atunci naivi sau voit naivi cari să admită formula şi la adăpostul ei să propovăduiască abţinerea, neutralitatea?

Desigur că da, cât timp logica este absentă.

Dacă am încerca unindu-ne eforturile toţi cei interesaţi — şi suntem mulţi — s'o readucem între noi, în faptele noastre, cât mai e timp?

"Insemnări"

Democratia si noi

"MOMENTUL" LEGIONAR

NE bucurăm, noi legionarii, de două soiuri de adversari. Si când zic ne bucurăm, nu fac uz de o floare de retorică. Ne bucurăm intr'adevăr, deoarece prezenta adversarului ne este indispensabilă. Structural, pentrucă suntem niste bătăioşi (deaceia, când n'avem adversari pe-afară, ni-i căutam cu lumănarea pe la noi prin casă, asta-i însă altă poveste şi nu prea frumoasă). Dar şi dialectic: pentrucă prin confruntarea cu adversarul, luăm mai lucid conştiintă de noi şi definidu-ne o poziţie, ne este mai uşor s'o consolidăm.

Ziceam c'avem două soiuri de adversari. Unii ni se opun integral. Pentru ei tot ce-i legionar este condamnabil. Mistica noastră, pentrucă nebuloasă. Fanatismul nostru, pentrucă primejdios si necontrolabil. Spiritul nostru de jertfă (pe care dânşii, desigur, îl numesc inconstienţa noastră in faţa morţii), pentrucă incomod, deoarece, supralicitarea fiind exclusă, se dovedeşte a fi (neintenţionat) un foarte periculos (pentru celelalte partide) element propagandistic.

Speta aceasta de adversari ne este extrem de preţioasă. Lovindu-ne indistinct, fără nuanţe şi fără rezerve, ne provoacă două reacţii, ambele salutare. Pe deoparte, criticaţi generic, ca legionari, frontul nostru, in care inacţiunea forţată a exilului nu a putut să nu producă mici breşe, se reconstituie unitar: împotriva atacurilor generale, bisericuţele noastre îşi uită hramurile particulare şi se alătură grosului, într'un robust reflex de apărare comună. A doua reacţie, pozitivă şi ea, este una de libertate totală. Mă explic: Refutaţi cu toptanul, pe toate planurile şi în toate punctele noastre (de doctrină, de tactică, şi de practică) suntem mult mai puţin în pericol de a ne altera fiinţa, decât în cazul unor atacuri parţiale, nuanţate, care ne-ar tenta poate a consimţi concesii esenţiale.

Ori tocmai aici rezidă "periculozitatea" adversarilor de al doilea soiu, aceia care, detestându-ne, nu se pot totuşi împiedica, din spirit de obiectivitate şi din acest invincibil sentiment de apartenenţă la marea comunitate naţională, de a ne recunoaşte anumite merite. Sensibili cum suntem la gesturile de cavalerism, situăm pe preopinentul nostru ob'ectiv în clasa oamenilor "cinstiţi sufleteşte" şi, cu respectul nostru, îi acordăm şi un oarecare credit: dacă a reuşit, în ciuda "zidului de ură şi de mişelie ce ne împresară "să ne recunoască anumite calităti, înseamnă că adversarul nostru are discernământ. Deci, în general, ceiace spune este judecat şi trebuie să fie, în oarecare măsură, just.

Ori una din temele predilecte ale acestui interlocutor, aşa de gentil în obiectivitatea ce ne-o demonstreazaă, este scepticismul asupra menirii Legiunii.

"In definitiv, băieti răi nu sunteti", ne concede, bătându-ne părinteşte pe umăr. "Sunteti activi. Sunteti săritori. Unde-i nevoie de vreun ajutor, mai degrabă îl obţine necajitul dela voi. E adevărat că sunteti, pe chestia asta, putin cam reclamagii. Faceţi, dar şi spuneti că faceti. Totuşi, mai bine asa, decât să staţi cu mâinile în sân, ca mulţi dintre ai n ostri.

"Vasăzică socialmente sunteti prezenţi. Mai mult decât alţii, recunosc. Insă politic, dragii mei, sunteţi absenţi. Cu capul în nori! Nişte întârziaţi, rămaşi nostalg'c în adorabile, dar vai, perimate visări paseiste. Disciplina, ascultarea orbească de şef, sacrificul adesea absurd pentru finalităţi ce nu se intuiesc imediat, cântecul, rugăciunea... cu apucături şi credinţe aşa de demodate, pe cine mai aşteptati să prindeţi astăzi, în zbuciumatul ajun al celui de al treilea răsoiu? Timpul vostru o fi fost, dar a trecut, dragilor. Azi, la împrejurări noi, avem nevo!e de metode si de oameni noi. Metodele voastre? Le cunoaştem de douăzeci de ani! "Băieţii" voştri? Le-au crescut

bărbi senatoriale: or fi fost ei oameni noi, prin 34, 37 sau 39, dar azi, in 1952 ne par ieşiţi dintr'un album de familie. Nu, legendarilor! Locul vostru nu mai este în vâltoarea prezentului ci în filele îngălbenite ale Istoriei, alături de haiducii Iancului, de pandurii lui Tudor, de plăeşii lui Stefan sau, dacă vreţi, de îngerii cu platoşă ai patronului vostru, Sfântul Arhanghel Mihai".

Si terminându-şi peroraţia cu o satisfăcută mişcare de bărbie, interlocutorul ne somează, dispus la trântă, să-i răspundem. Să vedem.

Să-l lăsăm pe Sf. Arhanghel afară din discuţie, pentrucă la îngeri nu ne pricepem. Si nici pe pandurii Valdimirescului să nu-i turburăm din somnul cel de veci, deşi avem convingerea că la vremea lor protipendada nu-i socotea altfel decât ca pe nişte demodaţi, străini de spiritul timpului (care şi atunci, ca şi acuma, reclamă pesemne să nu faci nimic, ci să aştepti cuminte, sorbind din narghile, ca Istoria să se coacă singură). Trecem deasemenea cu vederea că până şi fanaticii materialismului au intuit câtă valoare sugestivă de actualitate rămâne incorporată în filele îngălbenite ale Istoriei şi, oricât de dispreţuitori faţa de trecutul nostru, n'au socotit inabil să-i învie eroii, chit că i-a măsluit în bolşevici, ca pe tocmai Tudor al nostru.

Să ne oprim mai bine asupra "demodării" noastre, survenită fatal, pentrucă innumărăm peste douăzeci de ani de existentă. Păi, cu acest criteriu, ce să mai spunem de tărănism, de liberalism, de crestinism şi —vai de mine— de democratism? Dacă valoarea unei metode sau a unei doctrini nu se măsoară decât cu indicele de noutate ce-l conţine, atunci ultima elucubraţie a primului zăpăcit ar trebui sa fie preferată preceptelor celor mai aşezate, consfinţite de traditie si confirmate de aplicarea lor plină de folos.

Dar să mergem la "miezul" obiecţiei: ne-am perimat din cauza fidelităţii la apucături demodate, ca de ex. cântecul, rugăciunea, disciplina.

Stim că "tehnica" legionară n'a întâlnit niciodată nu zic simpatie, dar măcar inţeleger la compatrioţii noştri democrati. Nu pentrucă ar fi în sine demnă de dispreţ, dar pentrucă era aplicată (şi cu roade ce nu se puteau nega) de legionari.

Aceiaşi democraţi, care ne striveau cu superioritatea occidentalismului lor, pe noi, troglodiţii cântecului şi bigoţii rugăciunii, se extasiau, la Solesmes, de frumuseţea cântului gregorian resuscitat, "care te transportă, mon cher, într'alta lume si te face alt om", după cum, în vizită de turism la Assisi sau la Compostela, în zi de procesiune, nu se sfiau, ei, intelectualii consumaţi, a se lăsa cutremuraţi de fiorii contagiunii cu fervoarea religioasă. Insă aceste reacţii, eminamente delicate, li se păreau rezervate doar spiritelor de elită, de rafinată cultură, cum erau dumnealor, şi deci riguros prohibite vulgului de rând, care eram noi.

Căci dacă orice muritor poate încerca, metodic şi regulat, ca pâinea cea de toate zilele, sublimele trăiri pe care ei nu le experimentau decât în condiţiile rare şi privilegiate ale unei escapade estivale pe la locurile de pelerinaj ale snobismului unde mai rămânea distanţa, unde mai rămânea unicitatea, privilegiul exclusiv rezervat elitelor sensibile, care erau ei, pentrucă vorbeau franţuzeşte şi se credeau democrati?

Adevărul este că într'o ignoranţă absolută a snobismelor, a modelor estetice şi literare (nici nu ştiam ce-i aia) legionarii au intuit, într,un spirit de profundă seriozitate si cu un simţ al responsabilităţilor istorice cum de generatii nu se mai întâlnise în neamul nostru, drumurile care duc la mântuirea neamului, prin regenerarea indivizilor din care se compune.

Aceste drumuri nu sunt maimuţăreala superficială a metodelor sau a modelor care au reuşit în Occident, pentruca acolo se iviseră ca rezultatul unei lungi evoluţii, legată de solul, de sângele şi de circumstanţele istorice ale neamului respectiv, ci regăsirea şi potenţarea prin trăire a credinţelor şi practicelor autohtone, confirmate de veacuri.

Privind în noi, scrutând cu evlavioasă dragoste trectul, cercetând cu îngrijorată speranţă viitorul, am "descoperit" aceste valori eterne ale neamului, care nu fuseseră decât superficial acoperite de praful de factice strălucire a pretinsului modernism: credinţa adverată (si nu creştinismul biurocratizat) în Dumnezeul strămoşilor; solidaritatea trăită, vie (şi nu îngăimată depe

(Urmare Pag. 6)

☆ ☆ ☆ **Cuvântul Prietenilor** ☆ ☆ ☆

CONGRESUL EUCHARISTIC

Congresul euharistic mondial ţinut la sfârşitul lunii Mai în Barcelona a fost o extraordinară afirmare a credinţii în prezenţa reală a lui Isus Hristos în Sfintele Taine şi a fraternităţii creştine, reale, simţite, care depăşeşte graniţele dintre popoare şi înlătură egoismul şi ura ancestrală dintre ele. Pentru România a fost o ocazie rară de a pune în faţa conştiinţii unei lumi întregi durerea şi calvarul neamului şi al Bisericii noastre.

Nu se poate descrie atenţia şi simpatia de care au fost înconjuraţi Românii la Barcelona. Familiile în care au fost primiţi au făcut tot posibilul ca-să-i poată face să uite că sunt între străini. Ba chiar una dintre familiile găzduitoare, în ultima zi, a împodobit masa cu drapelul românesc făcut din flori. La fel au fost înconjuraţi de simpatie la diferitele manifestaţii publice pentru ţările prigonite.

In ziua de 30 Mai, la ora 10.30 s'a celebrat în piaţa Pius XII-lea, la altarul ce era înălţat în această piaţă pentru ceremoniile solemne ale Congresului, o liturghie solemnă pentru toţi cei ce dincolo de cortina de fier suferă prigoana şi temniţa pentru dreptate. Toată delegaţia românească a avut un loc de onoare în tribună. Liturgia a fost celebrată de un cardinal spaniol. La sfârşitul liturgiei, toată delegaţia românească, Mons. Kirk şi Mons. Bârlea, în frunte cu drapelul românesc, s'au urcat la altar ca să se roage împreună pentru ţara noastră şi pentru toţi cei de acasă. Mons. Bârlea a recitat rugăciunile. In clipa în care delegaţia românească urca scările vastului altar, dela microfon toată lumea era invitată să se unească în rugăciune cu compatrioţii noştri, făcând un elogiu înflăcărat rezistenţii româneşti, citind şi comentând în termeni emoţionanţi micul manifest pe care Românii îl pregătiseră spre a fi distribuit la Congres. A fost un moment impresionant cum nu se poate spune. Mulţi erau cu lacrimi în ochi... Iar când delegaţia românească s'a coborât dela altar a fost înconjurată şi aplaudată de toţi, iar mulţi au venit să sărute drapelul românesc!

In aceiaşi zi, după masă, la orele 5, pe esplanada Bisericii "La Sagrada Familia" (un monument de artă rară) s'a făcut o slujbă de Rugăciune a Popoarelor pentru pacea lumii, la care diferitele naţiuni au înălţat în limba proprie rugăciunea pentru pace. Rugăciunea în româneşte a rostit-o din nou Mons. Bârlea. (Era rugăciunea din Rânduiala Creştinească, pentru toate necazurile şi trebuinţele). Şi aci, mulţimea imensă adunată în mareapiată s'a rugat împreună cu compatrioţii noştri, tributând aplauze şi manifestaţii de simpatie. Când delegaţia românească o trecut pintre mulţime pentru a se întoarce acasă, la tot pasul se repetau aplauzele. Toţi întrebau: Ce naţiune sunteţi? — La Rumania. — Viva la nuestra hermana, la Rumania!

Seara s'a celebrat în biserica Santa Maria dela Merced, o slujbă de rit oriental, tot pentru ţările prigonite.

La procesiunea de încheiere, Duminecă după masă, drapelul românesc deschidea şirul ţărilor cotropite de comunişti. Noi aplauze. In cadrele Congresului s'a făcut şi o expoziţie de artă religioasă a D-nei Maria Droc, dela Madrid, cu ajutorul Mons. Kirk. Expoziţia foarte interesantă, s'a deschis în ziua de 28 Mai, fiind prezentă multă lume. Dl. Nicolae Dimitrescu, ministrul României la Madrid, a rostit un frumos cuvânt de deschidere spunând între altele că e foarte simptomatic că pictorii noştri în exil simt nevoia de a se îndrepta tot mai mult spre pictura religioasă.

Cuvinte foarte frumoase la adresa României a avut şi Preşedintele de la Junta National de Acción catolica espanol, Alfredo Martin Lopez, într'o şedinţă a

(Urmare Pag. 6)

Momentul Legionar (Urmare)

catedră, de grăbitul lector al lui Sorel, pentrucă tocmai se întâmpla a fi la modă), reînoită prin cântecul în comun, prin munca în comun, prin bucuriile şi suferinţele puse în comun, cu întreaga conştiinţă a valorii mistice cuprinsă în ritul împărtăşaniei, care, înainte de toate, vrea să zică participare în comun dela acelaşi har; disciplina liber şi voios consimţită (deci nu impusă de sus, cu jandarmul sau perceptorul, cărora, democraticeşte, era de bon ton să li se tragă chiulu); în sfârsit, încrederea nu oarbă, dar absolută, pentrucă fundată pe dragoste şi pe o constantă verificare în şef, acel conducător, acel Căpitan, care nu amputează personalitatea legionarilor, ci o exaltă, care nu le frânează voinţele, ci le potentează, prin înmănunchierea lor într'un fascicul unic, în care —lucid şi voluntar— se topesc în voinţa puternică şi eficace a Mişcării.

Demodate, această "tehnică" şi această credinţă? Cine este suficient de rătăcit să nu recunoască faptul că, astăzi mai mult ca ieri, neamul are nevoie de un catalizator care să-i adune voinţa de a rezista, să-i cimenteze, în faţa invazorului, solidaritatea, să-i coordoneze reacţiunile, concentrându-le într'o singură acţiune, robustă, imperiosă, irezistibilă, care să ducă, împreună cu acţiunea sincronă din afară, la liberarea Tării?

Să vină de oriunde, acest catalizator! Nu cerem altceva decât să-l descoperim, pentruca recunoscători, să ne înclinăm în faţa lui şi să-i lăsăm drumul liber. Mai mult, să-l sprijinim cu toată forţa şi întreaga noastră capacitate de dragoste, în greaua întrerpindere în care se va angaja. Dar nu-l vedem venind. Din nici o parte.

Iată dece, conştienţi de menirea noastră, deopotrivă măreaţă şi ingrată, continuăm să credem, cu aceiaşi fervoare neclintită, pentrucă lucidă, în misiunea noastră, şi în actualitatea ei, azi mai acută ca oricand.

Si îndrăsnim a crede că spiritul de disciplină, nevoia de coordonare precum şi postularea unei conduceri —care poate fi unică sau multiplă, individuală sau colegială— nu implică nici o zgâlţâire la fundamentele sacro-sancte ale democraţiei. Pentrucă democraţia nu trebuie să însemne desmăţ, nici să excludă, radical şi fără remediu, eficienţa.

Lucian Furdui

CONGRESUL EUCARISTIC

Comitetului pentru apostolatul mirean, ţinută în cadrele Congresului. Despre participarea noastră la Congres a vorbit Radio Nacional de Madrid, Radio Barcelona. Diferite ziare dela Barcelona. au dat încă articole relative la această participare, Mons. Kirk, încalitatte de şef al Delegaţiei, a fost interviewat de ziarul cel mai important din Barcelona: La Vantguardia. Intre altele, Mons. Kirk a spus că impresia pe care o ducem cu noi dela Congres e că nu suntem singuri în suferinţele şi necazurile noastre. Delegaţia română ia parte la Congres în numele episcopilor întemniţaţi şi al tuturor fraţilor care nu pot să ia parte la Congres din cauza împrejurărilor triste.

Un reprezentant dela Radio Roma prezent la Congres, a făcut o înregistrare pentru a fi transmisă dela Roma în legătură cu participarea noastră la Congres. Ea conţinea un Mesaj adresat fraţilor de acasă, compus de Păr. A. Mircea şi citit de Domnul Aron Cotruş şi poezia Rugăciune de Aron Cotruş. După congres, Radio Madrid a transmis un comentar în legătură cu participarea românească, compus de D-na Virginia Cotrus.

SF. MITROPOLIE A TIMIŞOAREI

Ideea centrală a Congresului a fost Euharistiaşi pacea; pacea individuală, familială, socială, internaţională şi în fine pacea şi unitatea bisericească.

Randuri din Bolivia (I.)

O SARBATOARE A LIBERTATII

RASPÂNDITI de... exil peste mări şi ţări ne este dat să privim framântările altor popoare, le pătrundem problemele, trăim momentele lor de exaltare, culegem învăţăminte dar vrând nevrând, raportăm nouile experienţe şi sentimentele încercate, la ceeace rămâne permanenta noastră obsesie: tragedia ţării îndepărtate.

In orice mediu, pe orice latitudine, cu mângâierea de a mai câstiga câteva prietenii preţioase patriei răstignite sau înrăiţi când întâlnim indiferenţa şi ignorare pentru robia ei, o purtăm pretutindeni în inimi, cu jalea de azi şi speranţa de mâine.

Nu ştiu dacă o atare stare de spirit predispune la oarecare sentimentalism atunci când asistăm pe alte meleaguri, la evenimente dramatice sau de exaltare patriotică străine, sau dacă analogia cu momente eroice din trecutul şi prezentul neamului nostru ne apropie în astfel de împrejurări de sufletele unor străini.

* * *

In Bolivia tuturor bogăţiilor şi a sărăciei celei mai cumplite, în mijlocul unui popor care cu un surprinzător eroism colectiv şi printr'o revoluţie sângeroasă cum nu a mai cunoscut de mult continentul sudamerican, si-a sfărâmat jugul unui regim arbitrar şi hulit, am văzut mulţimea în sărbătoare.

Am văzut cu ochii şi cu sensibilitatea omului chinuit de încătuşarea ţării lui o sărbătoare a libertătii.

La 16 Iulie 1809 patriotul bolivian Pedro Murillo a dat semnalul luptei răsculând poporul pentru independenţa Boliviei. După o biruinţă scurtă, promotorii independenţei au fost înfrânţi şi Pedro Murillo spânzurat. Bărbat în faţa morţii, ultimele cuvinte i-au fost:

"Yo muero, pero la tea que dejo encendida, nadie la podrá apagar".

(Eu mor, dar făclia pe care o las aprinsă, nimeni n'o va putea stinge).

Viteazul popor care acum trei luni a invins tunurile şi mitralierele impunând prin revoluţie legalitatea, dăruind cinci mii de vieţi pentru instaurarea unui preşedinte ales cu majoritate sdrobitoare în opoziţie exilat fiind, dar împiedecat să-şi îndeplinească mandatul, a comemorat la 16 Iulie 1952, ziua libertăţii.

Sub cerul înstelat care pe altiplanul bolivian difuzează o lumină tulburătoare, în oraşul vegheat de uriaşul Illimani etern înzăpezit, s'a desfăşurat o procesiune impresionantă.

Nota caracteristacă nu a fost veselia sgomotoasă.

Coloane nesfârşite de purtători de torţe, în frunte cu preşedintele republicei şi tot guvernul, apoi bătrâni şi tineri, bărbaţi şi femei, albi şi indieni, studenţi, minier. ţărani, soldaţi, poporul întreg purtându-şi cu orgoliu armele revoluţiei, au defilat într-o ordine impresionantă.

Figuri aspre, cu privirea dincolo de prezeht, în trecutul de suferinţe sau în viitorul greu câştigat, "grupele de onoare" (cei dstinşi în luptă) studenţii, minierii, ţaranii, toţi mergeau cu pas hotărît, cu încredere în destin, în libertatea scump plătiăt şi n puterea lor de sacrificiu.

Oricât vor fi căutat unii corespondenţi de presă să poata relata cel putîn un incident violent, o dezordine, un strigăt care să ascundă o tendinţă comunistă sau anarhică, nu au putut vedea decât masa de patrioţi fervoros dăruită presedintelui răscumpărat, decisă să-şi apere libertăţile dar ascultătoare, senină.

Contrastul oferit de o mulţime neuniformată, săracă, pestriţă ţi în arme, cu disciplina, liniştea şi cuminţenia dovedită în felul ei de a-şi sărbători ziua libertăţii a impresionat şi atras numai simpatia printre observatorii străini.

Iar dintre acştia, cei cu ţările cutropite, am văzut şi am simţit mai mult.

Am şi visat, undeva departe altă mulţime în sărbătoare, alt amestec de ţărani şi studenţi, intelectuali şi muncitori, bătrâni şi tineri, în vestminte rupte de mizerie, închisori şi lupte, defilând cu armele pe umeri, cu armele care ne-au eliberat ţara şi ... mai minunat, ne-am visat mergând în pas, cu toţii, cu încredere în viitor.

La Paz, Iulie 1952.

Radu Ghenea

Belşug.

O persoană sosită de curând din ţară ne spune că vitrinele magazinelor sunt pline cu cele mai ffelurite mărfuri, în aşa fel că îţi lasă impresia că România este o ţară de belsug. Acest lucru bineînţeles pentru acei care se mulţumesc să privească lucurile la suprafaţă, — deoarece imediat ce alegi un obiect şi vrei să-l cumperi ajungi la concluzia ă trebue să renunţi la el din cauza preţului exagerat cu care se oferă în vânzare. Mizeria este camuflată perfect. Se găsesc de toate, dar nu se poate cumpăra nimic.

In plus s'a rezolvat şi problema aprovizionării magazinelor, deoarce aceiaşi marfă poate împodobi vitrinele magazinelor ani şi ani, nefiind necesară decât ştergera prafului la anumite intervale planificate.

* * *

Reorganizarea Justiţiei.

In cursul lunei Iunie Adunătura Naţională de la Bucureşti a votat legi: pentru organizarea ju decatorească, pentru infiinţarea şi organizarea procuraturei şi pentru organizarea instanţelor şi procuraturii militare. In noile legiuiri există măsuri adecuate pentru a se pedepsi în cel mai scurt termen şi cu cea mai mare severitate orice infracţiune care prejudiciază interesele statului sau a poporului. S'a dat deci forma legală tuturor samavolniciilor şi atentatelor ce se făceau până acum împotriva libertăţii

pământul ţării noastre geme...

şi a bunurilor oricărui român care nu ar fi pe placul comuniştilor.

Avertisment popoarelor.

Comuniştii dela Bucureşti au ordonat adunarea poporului român în meetinguri succesive şi spontane de protest, împotriva războiului bacteriologic din Corea; a fărădelegilor comise de agresorii americani în insula Koje, — împotriva guvernului francez pentrucă nu respectă libertăţile individuale şi a îndrăsnit să aresteze pe nevinovatul secretar general al partidului comunist, — împotriva fascigştilor dela Washington, Londra, Madrid, etc.

Pumni ameninţători şi strigăte sălbatice s'au ridicat către cele patru părţi ale lumii din partea comuniştilor noştri, zeloşi să apere dupa sistemul moscovit libertăţile şi dignitatea omului în ţara altuia, — dar uitând complect de ce se petrece la ei acasă.

* * *

Moştenire grea.

Guvernul dela Bucureşti anunţă măsuri drastice împotriva focarelor epidemice din mai multe regiuni ale ţării, —despre care afirmă că au fost moştenite dela trecutul regim.

Credem că se face o mare nedreptate politicienilor români învinuindu-i de a fi cauza exclusivă a tuberculozei, —malariei,— şi alte boli infecţioase care bântuie prin ţară, deoarece şi actualul guvern a dat o mâna de ajutor molimelor organizând subnutriţia populaţiei, şi s'a mai făcut vinovat de dispariţia aproape totală a medicamentelor de pe piată.

* * *

Caritate.

După declaraţiile dlui Kim Il Sung, prim ministru al Coreei de Nord, guvernul român încă dela inceputul intervenţiei americane în Corea ajută permanent nevoile populaţiei paşnice relevând că numai în cursul lunei Aprilie a. c. a trimis 188 vagoane cu daruri preţioase pentru poporul corean. Poporul român şi-a mai exprimat dorinţa de a creşte 1.500 orfani coreeni ai căror părinţi au pierit în urma agresiunii americane.

Ne miră această dărnicie a guvernului dela Bucureşti faţă de poporul corean, când ştiut este că o mare parte din poporul nostru rabdă de foame, — şi că nimeni nu poartă grijă de copiii celor cari trăesc în câmpurile de muncă forţată, —în inahisori sau a acelora cari sunt mânaţi spre locuri necunoscute şi de unde nu mai este întoaecere.

Explicaţia deportărilor din oraşul Giurgiu.

După ce în cursul lunilor Aprilie şi Mai a. c. s'au făcut deportări masive ale populaţiei din oraşul Giurgiu, au început să sosească valuri, valuri de militari sovietici cari au ocupat casele rămase libere încât oraşul şi portul Giurgiu acăpătat un aspect de oraş sovietic.

* * *

Radio pentru toata lumea.

O alta realizare a guvernului român este aceia de a fi început radioficarea ţării.

S'au instalat pâna acum în mai multe oraşe şi comune în casa fiecărui locuitor câte un difuzor, — iar la sediul partidului exista un aparat de radio care transmite prin miile de megafoane programul pe care îl alege funcţionarul însarcinat cu educarea poporului, aşa că se pot asculta numai emisiunile pe care le recomandă partidul, păzindu-se urechile ascultătorilor de minciunile ce-ar putea veni din Occident.

Educatia părinţilor.

Partidul comunist a ordonat comitetelor "Sfaturilor Populare" să înfiinţeze "Scoli pentru Părinţi" care să fie frecventate de cât mai mulţi părinţi cari au copii de ţcoală. Părinţii vor fi instruiti asupra modului cum guvernui şi partidul comunist doresc să fie educati copiii. Părinţii absolvenţi ai acestor scoli vor putea obţine diplome şi premii.

RUGACIUNE NOUA

Iartă Doamne ura
care ne-a împânzit sufletele
Iartă ura, care clipă de clipă
pătrunde mai adânc în noi.
Ura care ne face să scrâşnim din dinţi
Ura, care ne face să scuipăm
Ura, care ne face să vrem răul
celor ce ne asupresc Tara.
Iartă Doamne ura
care ne face să dorim
ca pruncii duşmanilor noştri
să se nască morţi.
Ura, care ne îndeamnă să-Ti cerem
să le iei lumina ochilor
ca să nu mai vadă soarele
pe care l-au întunecat.
Să le usuci mâinile
cu care fură şi omoară.

Să le înţepeneşti limba
cu care spurcă
tot ce avem mai sfânt.
Ura care ne porunceşte
să vrem pentru ei
vecinica svârcolire,
în mormânt.
Iartă-ne Doamne blestemele
din fiecare zi
şi din fiecare noapte.
Si înţelege-ne!
Iartă Doamne ura
care ne face să pităm
că suntem fiii-Tăi!

Dar amintteşte-Ti Doamne
că Tu ne-ai umplut inima
de lumina dragostei de Tară.

Aminteşte-Ti Doamne
că Tu ne-ai învăţat
să ne iubim pământul
să ne iubim bisericile
să ne iubim mamele
şi să ubim pâinea
dăruită de Tine.
Acum Doamne, când suntem
atâta de incercaţi
şi atâta de răi
Adu-ne iar lângă Tine
Arată-ne cale Ta
Arată-ne mila Ta
Si fă Tu
Dreptatea Ta. . .

ZIZI GHENEA

August 1952

IN TIMP SI IN SPATIU

Alegerea generalului Eisenhower drept candidat al republicanilor la președenția Statelor Unite este indiscutabil îmbucurătoare pentru europenii liberi și pentru cei ce speră în eliberare, mai ales dacă ne gândim că cel care i-ar fi putut lua locul este inegalul senator Taft.

Contactul apropiat avut cu Europa și cu unele metode sovietice ar trebui să fie o garanție că — dacă se va vedea instalat în Casa Alba, promotorul "armatei Europei" nu ne va dezamăgi.

Alegerea dlui Adlai Stevenson de către democrați pune capăt rumorilor unei reacceptări a candidaturii din partea președintelui Truman.

Oricare va fi președintele ales în Noembrie, politica de energie față de Soviete va trebui să fie accentuată dacă Statele Unite vor să-și păstreze rolul director ce li se recunoaște în lumea liberă de azi. Evident comportarea țărilor europene libere, vor influența asupra tendințelor de "pace cu orice preț" sau "nici o concesiune" cari vor caracteriza viitoarea politică externă americană. Orice pas spre o mai adâncă întelegere europeană, spre o colaborare cât mai autentică, spre federalizare chiar, ar întări poziția spre care merg simpatiile noastre.

Iată de ce subliniem cu oarecare îngrijorare și nedumerire cuvintele pronunțate de Papa la Castel Gandolfo studenților catolici, vorbind despre "creșterea tendinței de unificare a Europei" și atrăgându-le atenția că astfel de gestiuni duc la formarea unei culturi care nu e creștină. "Dumneavoastră, fiii bisericii, aveți datoria sfântă de a vă opune acestor tendințte"?

In altă ordine de idei, efervescența naționalismelor care este un fenomn indiscutabil al timpului a dat în două țări mostre palpabile.

Ne referim la triunfala revenire la putere a dlui Mossadegh — împotriva simpatiilor suveranului său, care însă a dovedit înțelepciune — virtute cerută regilor — înfrăgând sentimentele personale și urmând voința poporului său.

In treacăt notat aceasta înțelepciune i-a salvat tronul.

In Egipt, regele Faruk a cărui Fotografie la mesele de baccara și ruletă de pe Coasta de Azur devenise atât de populară... sau impopulară, a trebuit să abdice și să-și părăsească țara, neputând rezista unui ureș de patriotică primenire doritor de a pune capăt corupției și desmățului.

Generalul Mohamed Nagiub el, autorul loviturii de stat, se bucură de entuziastul sprijin al tineretului egiptian și va fi ajutat de experiența ex-premierului Maher — din nou președinte al consiliului de miniștri.

Ingregistrăm și hotarîrea Curții Internaționale de Justitie de la Haga care își declină competența de a judeca plângerea britanică în care Iranul este acuzat de a fi violat dreptul internațional prin naționalizarea proprietăților societății Iranian Oil Company.

Semnalăm și nemulțumirea manifestă a Franței, față de atitudinea adoptată de nordamericani în problemele ei cu lumea arabă. Această atitudine — în aspectul ei oficial — răspunde traditionalei politici a Statelor Unite de a se opune "colonialismului"... altora. Se comentează încă, defavorabil pretențiunea americană de a se acorda supușilor săi, în Maroc, un regim special, de totală libertate în materie de devize — contrariu legilor și economiei franceze.

Insfârșit, pentru a încheia enumerarea celor mai de seamă evenimente ale lunei, menționăm, exprimând regretul tuturor celor interesați de progresul social, moartea Evei Peron, care prin energia și entuziasmul depuse în slujba celor umili și-a câștigat un loc de cinste în rândul figurilor pe care istoria evoluției sociale le va perpetua.

30 Iulie 1952.

R. G.

CRIZE IDEOLOGICE

/ IN LUMEA LOR. IV /

OMUL care este supus azi obligațiilor de revizuire a scării valorilor de el însusi elaborate, omul "desprins" de Dumnezeu, omul liber sau liberal, cu alte cuvinte "omul trufaș", este în general stăpânit de slabiciunea de a cunoaște cu orice preț tot cei i se pare că zace în raza utilității sale, cu scopul de a stăpâni.

Nu crede în viața viitoare, dar crede în Dumnezeu, si nu cere dela El decât împlinirea pământeștilor lui dorinți în schimbul rugăciunii la apus de soare.

Pentru el tot ce aminteste abstractul este lipsit de conținut, deci de importanță. Pentru cel ce crede numai în "ce vede", în palpabil, principalul este respectarea anumitor aparențe care să-i facă accesibilă intrarea în toate cercurile unde ar putea găsi ceva care să-i fie de folos. De aceia, convenientele îl obligă să dea impresia -nu numai că nu are nimic împotriva Creștinismului, ci că în fond este creștin dar că nu poate accepta o serie intreaga de "forme", care i se par că încatușează și scad prestigiul demnității omenești. Aceasta ar fi una din explicațiile pe care le dă liberalismul când nu are altă ieșire. (Ciudat însă, cum acceptă aceiași oameni "forme", care întru nimic nu pot fi comparate cu cele pe care în mod public le resping, acceptand rituri stranii, prestând jurăminte apocaliptice și misterioase și încătușându-și ființa în obligatii față de persoane pe care nici măcar nu au ocazia să le cunoască vreodată!)

Așadar preccuparile permanente ale omului trufaș se restrâng la perfecționarea condițiilor de traiu, epuizându-și energiile în posibilități-le inferioare de creație umană, adică în tehnică. Trufașul vrea și tinde mereu să fie un zeu, sau cel puțin un semizeu, sprijinindu-se pe tot ce are ființa umană (pe care ei- la fie ce pas se laudă că vor s'o înnalțe) mai inferior și mai trecător: forța cărnii, materia și transformarea ei. Vrea să fie ghid, nu numai a propriei ființe -lucru normal-, ci a tuturor și a tot. Campeon a vorbăriei (nu degeaba își are originile în sofism), simte mereu dorința exteriorizării, iar când aparatele și minusculele angrenaje i se par prea plictisitoare își canalizează energiile spre colosalism. In loc să se îngrijească de curățirea și perfecționarea migălosului mecanism pentru a cărui mânuire nu depune nici o sforțare, își irosește cele mai prețioase energii într' un constructivism de temporalitate limitată. "Iubindu-se pe ei înșiși, caută în mod permanent lucrurile care le plac lor și nu lui Christos; preferă să construiască și să inventeze lucruri care sunt sortite pierii" (Imitatio Christi, III, XXXII, 1). Trufașul se consideră mereu arbitrul tuturor și i se pare că are dreptul de a spune ultimul cuvânt oridecâteori s'ar ivi vreo problemă. Cuvântul lui este ascultat și uneori temut, pentrucă e tare: Dispune de tot ce impune ființelor lipsite de busolă spirituală. Era respectat si temut în același timp, pentru felul în care înțelegea să-și impună inexorabilul "punct de vedere" provenit din laboratoarele celor mai exacte analize, a celor mai exacte cercetări efectuate conform celor mai exacte legi științifice... Orice idee nouă trebuia întîi să treacă prin fața comisiei examinatoare a trufașului (un fel de inchiziție pusă în serviciul lui Lucifer), care cu voce metalică impunea schimbările necesare pentru ca "contribuția" să fie în serviciul exclusiv a rațiunii, iar dacă "punctul de vedere" nu era destul de convingător îndrăznetul risca să fie decretat ridicol, sau absurd. Numai ideile fabricate în serie de sârguincioșii discipoli a Weltanschaung

Crize ideologice (Urmare)

ului obligatoriu (câte nu se pot impune în numele libertății!) erau acceptate ca viabile, și distribuite apoi ca bunuri comune prin toate colțurile lumii.

Evident, în tendinta de a se propaga și de a se impune, s'a ciocnit de inmutabilele principii creștine, iar pentru a le anihila, a adoptat și monopolizat expresiile si definițiile care — în general — fac parte din patrimoniul învățăturii creștine, și pe care manevrându-le abil, a reușit sa le desvalorizeze pentru ca

CATEDRALA REÎNTREGIRII BIS. ORT. ROM. ALBA-IULIA

pronunțate de miniștrii lui Cristos să sune fals. In aceasta luptă dusa contra Bisericii nu cuvintele au fost vinovate, căci "Nu acuz cuvintele, care sunt întocmai unor vase alese și prețioase, ci vinul ce ni se dă să-l bem din ele" (Sf. Augustin: Confesiuni, I. 16).

Sprijinit pe negația puterii divine, lipsa de scrupule, curiozitate morbidă în descifrarea misterelor naturii și a vieții, desprins total de orice punct care i-ar fi putut distra preocupările spre o finalitate axiologică, generator de curente anarhice omul liberal, trufașul, se trezește azi că din intregul edificiu clădit în decurs de două secole, n'au mai rămas decât schelele, adică ipotezele (Ce frumos spune Goethe: "Ipotezele sunt schelele ce se înnalță în fața unui edificiu și se retrag când clădirea e terminată. Sunt indispensabile zidarului, dar acesta nu trebue să confunde schelele cu edificiul"), iar clădirea i s'a năruit în nisipul pe care a pus temeliile. Ce atitudine ar putea adopta un asemenea tip de om în fața ireparabilei tragedii pe care și-a țesut-o el însusi cu o răbdare și tenacitate diabolică? Probabil înălțarea schelelor alături de timidul și umilul care până mai ieri motiv de râs în ochii trufașului.

Ovidiu Gaină

LEGILE CUIBULUI

1º Legea disciplinei: fii disciplinat, legionar, căci numai asa vei invinge. Urmează-ți șeful și la bine și la greu.

2º Legea muncii: Muncește. in fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii săți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la inalțarea Legiunii și la inflorirea României.

3º Legea tăcerii: vorbeste puțin. Vorbesște ce trebuie. Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește: lasă pe alții să vorbească.

4º Legea educatiei: trebuie să devii altul. Un erou. In cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

5º Legea ajutorului reciproc: ajută-ți fratele căzut in nenorocire. Nu-l lăsa.

6º Legea onorarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să invingi printr'o infamie mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

Ce este Legiunea

L e g i u n e a

este o organizație intemeiată pe ordine și disciplină.

L e g i u n e a

e călăuzită de un nationalism curat, izvorît din nemarginita dragoste de Neam și Tară.

L e g i u n e a

vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale Neamului.

L e g i u n e a

apără altarele Bisericii pe care dușmanii vor să ni le darîme.

L e g i u n e a

îngenunche înaintea crucilor vitejilor și mucenicilor Neamului.

L e g i u n e a

stă scut neclintit in jurul Tronului, din care Voevozi și Regi s'au jertfit pentru apărarea și înălțarea Patriei.

L e g i u n e a

vrea să clădească din suflete tari și brațe vânjoase o Tară puternică, o Românie nouă.

ANA PAUKER:

„PORCII LA COCINA!“

NU de mult, pe când Ana Pauker era încă regina neîncoronată a României sovietizate, își exprima față de un ambasador occidental profundul dispreț ce-l nutrea pentru poporul românesc: "un neam de porci și pentru porci nu-i loc mai potrivit decât cocina" ("Das rumänische Volk" spunea fiica rabinului Rabinsohn "ist ein Volk der Säue und Säue gehoren in einen Schweinestall"). Se oglindea în această lapidară remarcă nu numai complexul unei maladive superiorități rasiale, ci și sentimentul invincibil de ură contra "porcilor de goimi" a fetei de rabin.

Iată dece, la aversiunea generică pe care poporul o încearcă față de toți ierarhii Republicii, trădători de neam, cozi de topor sau simpli imbecili terorizați de mașinăria NKVD-ului, în cazul particular al Anei Rabinsohn Pauker se adăoga o ură suplimentară, specifică, personal rezervată acestui monstru hidos. împotriva acestei celei mai bestiale dintre canalii (confrații dela București să ne ierte dacă le întrebuințăm, cu atenuante, vocabularul).

Prăbușirea Anei Pauker deci și a clanului paukerist trebuia să provoace în Tară și printre exilați, o bucurie de înțeles. O credem justificată.

Pentrucă dacă este sigur că noua echipă — Iosip Kiszinewsky, Gheorghiu Dej, Bodnaraș — nu va indulci intru nimic sinistra existență a supușilor din Republică, ci dimpotrivă, este însă tot așa de sigur că schimbarea guvernaților a provocat, in sufletele fără nădejde a celor asupriți, o schimbare fundamentală.

Prin căderea — explicabilă poate, dar in fond nemotivată — a celei mai puternice prietene a lui Stalin, au ieșit la lumina zilei o seamă de adevăruri, toate aducătoare de speranță.

S'a dovedit, mai intâi, că mărirea, oricât de extraordinară, si familiaritatea cu Sovietele oricât de intimă (se stie că Ana avea pe noptieră un telefon de ebonită roșie, in circuit direc cu telefonul simetric depe noptiera mustăcioasă a lui Stalin; iar in pat, după.

"Sudost-Pressedienst", prezența reală a Marelui Prezidiu, încarnată in figura bătrâioară, dar încă atletică, a insuși ambasadorului Kavtaradze, care desigur nu din pasiune pentru grațiile fleșcăite ale puhavei sexagenare se condamna la neapetisanta corvoadă, ci din inalt ordin și în simbol a tradiționalei amicitii dintre Kremlin și Dudești), ziceam deci că înaltarea politică și favoarea Sovietelor, oricât ar fi de spectaculare, nu apără pe nimenea de disgrațiere. Corolarul: noua echipă nu are dece să doarmă liniștită. In schimb, teroarea pe care vor exercita-o asupra turmei, oricât ar fi de înăsprită, își va fi pierdut priza asupra sufletelor: dacă Românii vor suferi încă jafuri, evacuări, deportări sau internări in câmpurile de muncă fortată, le vor ști îndura deacuma încolo cu alt curaj. Certitudinea că însăși călăii nu mai sunt la adăpost că o întâmplare, un capriciu sau o lucrătură îi pot darîma cu atât mai repede, cu cât fuseseră mai sus cocoțați, dă cetățeanului de rând senzația instabilitații celor mai solide cimenturi ale regimului. Instabilitatea căpeteniilor, instabilitatea regimului. Deacum încolo cetațeanul știe că sistemul, intrat pe panta răsturnărilor, nu mai are dece să se oprească, până la descompunerea finală.

Această observație, dacă adâncește sentimentul de fatalism și de resemnată indiferență fâță de arsenalul de amenințări, sancțiuni și torturi ale regimului, dă forțe noi firavei speranțe de rezistență. Dacă in Republică totul se clatină și nici măcar prietenia lui Stalin nu mai poate salva capetele sortite satârului, este că nimica nu mai poate fi definitiv. Deci nici durabil. Oricât de crâncena va fi noua satrapie a lui Kiszinewsky. mult nu va mai putea dura nici ea.

Dacă disgrațierea Anei Pauker nu s'ar solda decât cu această nădejde renăscută în destinele mai bune ale Tării și încă ar trebui înscrisă, în istoria Republiciei, ca unul din puținele evenimente pozitive. In sensul acesta, de promisiunea unui viitor neîntârziat de libertate, se cuvine să-l salutăm cu satisffacție. Iar Ana Pauker, trimisă la urma ei, va avea răgazul să reflecteze asupra profundei înțelepciuni pe care ea însăși a proclamat-o și care-i va ajunge din urmă pe toți tovarașii ei de jaf și de asasinate: **"Porcii la cocină".**

REVISTA PRESEI

DACIA Nr. 8

Vechiul confrate dela Rio de Janeiro care, cu dreptate, s'ar putea intitula "decanul presei române din America latină" își reia apartia după trei ani de intrerupere. Salutăm frățește echipa condusă de camarazii Faust Brădescu, I. G. Dimitriu si ing. Mihăescu și-i urăm să se transforme cât mai repede în cotidian, la Bucuresti.

PATRIA, Nr. 5-6

Evreii, care in ultimii ani dispăruseră din discuția publică a presei exilate, redevin actuali. In marginea unui articol din ROMANIA, unde se comentau elogios punerile la punct ale Drului Filderman (din care reese clar că, in ciuda afirmatiilor propagandei iudaice, in Romania nu s'au perpetrat masacre de Evrei), dl Vasile Dumitrescu reaia problema in ultimul număr al PATRIEI. In chestiunea evreiască dsa nu vede altă soluție posibilă decât asimilarea.

In conceptia dumisale insă, asimilarea nu inseamnă topirea in ființa nației majoritare, ci "identficarea cu idealurile neamului nostru. Ea nu stă in contradicie cu faptul apartenentii la un grup etnic de altă limbă sau religie".

In cursul articolului, dl V. Dumitrescu citeaza pe dl S. Labin, care-si manifestă teama că la eliberarea României, Evreii vor fi puși să joace rolul țapului ispășitor. "Cine va avea atunci puterea sa oprească masacrele?" Dl Dumitrescu nu prea răspunde. Dacă ne dă voie, il putem completa. Cine poate opri mascarele? Evreii insiși! Dar nu, cum bine se teme dl Labin, ATUNCI, ci ACUM. Adică intrand de pe ACUMA, in mod sincer și eficace, in lupta impotriva opresorului comun. Eficace, adică inrolându-se alături de noi, de Polonezi, de Maghiari, de Bulgari, etc. în acțiunea de lămurire a opiniei publice mondiale, la care ne găsim cu toții înhămați.

Un mic exemplu: in exil Evreii români sunt mai numeroși decât neevreii. Dar pe când Românii au constituit vreo 20 de asociații, toate de luptă anticomunistă, pe când publică cam vreo 35 de gazete (hotarît prea multe!), Evreii, așa de activi și de intreprinzători prin firea lor, ce au făcut până acuma? Cu excepția articolului mai degrabă penibil al dlui Labin, unde, de opt ani, au schitat vreun gest de desolidarizare cu regimul Anei Pauker, unde și în ce fel au protestat impotriva crimelor comise de atâția coreligionari ai lor?

Am zis apoi sincer. Ori încercarea de a interpreta recentele epurări din Tară ca pe o explozie de antisemitism și intenția de a sustrage astfel pe Evreii comuniști dela împărțirea de responsăbilități cu Românii comuniști nu ni se pare de o excesivă sinceritate. Antisemitismul din Tară? Da, ar putea fi invocat la liberare, dacă ar fi provocat de faptul că Evreii ar unelti acuma, la fața locului, impotriva comuniștilor. Acest antisemitism specific ar fi într'adevăr impresionant și ar cântări cu siguranță foarte greu în balanța judecății de apoi. Li se pare însă compatrioților noștri evrei, că lucrurile se petrec într'adevăr așa?

ROMANIA, Nr. 6-7

Ne asigură că nu este legionară și ne amintește că l-am fi ridicat cândva "în coastă" o gazetă concurentă. Uitasem. Dar —serviciu pentru serviciu— îi putem da oricând certificat de neutralitate. Gazeta dlui Francu însă (și a fostului camarad Mânzatu) ne este totuși simpatică și nu putem decât subscrie la pretențiunea ei că, pentru a servi neamul, "nu este necesar să fii legionar: e suficient să fii bun român". Nici noi nu zicem altfel.

INDREPTAR, Nr. 7

"România de acasă cerșește reprezentanților ei din exil UNIREA" scrie dl G. Racoveanu (singurul gazetar al cărui splendid talent îl invidiem). "Insă unirea lro cu adevărat, și nu doar IMPREUNA-SEDEREA cu gând viclenesc". Bine-ințeles, dl Racoveanu nu pretinde că prin unire vom putea să ne liberăm singuri tara. "Dar unirea noastră poate si trebuie să facă altceva: poate înlătura primejdia ca LIBERAREA ROMANIEI SA SE FACA STRAMB". Nu putem sublinia îndeajuns importanța acestei observații: România, liberată de Aliați, va obține granițele, drepturile cetățenești, regimul politic și economic pe care noi, prin activitatea noastră de luminare a Occidentului vom fi știut să le impunem, să le merităm. In loc să "ne desmințim reciproc, la tot pasul", împotmoliți în certuri de familie, mai bine, înfrățiți, neam pune neîntârziat pe treabă. Si-am arăta lumii libere cum stau treburile cu România.

ANIVERSARI

23 AUGUST

URMÂRIM, pe fișele de ascultare ce ni se trimit din Austria, emisiunile cotidiene ale postului de radio București. De trei luni nu este zi în care să nu se pomenească pregătirea grandioasei comemorări a lui 23 August. Intreceri între lucrători "în onoarea lui 23 August", depășiri de randamente "în onoarea lui 23 August", conferințe, cursuri, intruniri — cu o luare de avânt de mai bine de trei luni — pentru lămurirea responsabililor, a secunzilor și a întregului popor asupra importanței covărsitoare ce o reprezintă ziua de 23 August în istoria Republicii Populare. Ansamblul acestor eforturi cotidiene și multiple trebuie să culmineze în gigantesca apoteoză a marelui act ce se va celebra, cu un fast fără precedent, în capitala Tării indoliate.

Comuniștii dela Bucuresti sunt în perfectă conformitate cu logica. In acest caz partiular nu putem fi decât de acord cu dânșii: capitularea dela 23 August constituie într'adevăr piatra unghiulară a Republicii Populare. Fără această capitulare, Rușii nu ar fi intrat singuri într'o tară predată vraiste invazorului Armata Roșie n'ar fi putut surprinde și duce în captivitate (de unde nu s'au mai întors) cele mai bune unități combatante românești, comuniștii nu si-ar fi putut face de cap, măsluind alegerile, batjocorind partidele alungând pe Rege și transformând cu timpul Tara în sinistrul penitenciar pe care-l constituie astăzi. Călăii dela București au deci dreptul să jubileze oridecâteori neîndurarea calendarului reînoește tristul aniversar.

Nelogic și de neînțeles ar fi însă o celebrare simetrica a aceluiași 23 August și cu identic alai cu titlul de "zi a eliberării nationale" de către compatrioti de ai nostri, aflați în exil ca și noi, anticomuniști ca și noi dar orbiți de dăunatoare și primejdioase patimi retroactive.

Ne place să nădăjduim că dacă asemenea incorigibile elemente își mai perpetuiază încă existența în pribegie (unde sunt deplasate, locul lor firesc fiind în Tară, la București, la chivernisirea puterii cu cei pe care ei inșiși i-au ridicat în scaun) nu vor mai găsi ca tribună de expresie a insanităților ce-i posedă

nici unul din organele ce, oficial sau oficios, reprezintă formațiile (oricât ar fi de șchioape) ale rezistenței noastre.

Este inutil să mai zgândărim procesul responsabilitătilor. Nu noi suntem chiemati a da vernudicte, ci istoria. Dar nu este inutil să ne exprimăm speranța că Tăobrazul supt de suferință al Tării va fi scutit, cel puțin acuma, când nu mai încape nici o îndoială de ce fel de libertate ne-au hărăzit autorii funestului Act, va fi scutit, zicem, de palma pe care, ani de-arandul, i-au aplicat-o "cei mai buni fi ai neamului" când, la fiecare 23 August, explicau prin posturile de radio ale lumii libere, ce mare binefacere a fost pentru România lovitura de Stat din 1944.

Nu credem să mai existe compatriot conștient, în temnițele de acasă sau în huzurul exilului, care să mai poată sărbători tristul aniversar altfel decât se cuvine: ca pe cea mai neagră zi de doliu a neamului.

In privința interpretării Actului însuși de capitulare și a aprecierii consecințelor ce le-a provocat, nu credem să se fi scris nimica mai pertinent, mai cumpătat și mai irefutabil decât excelentul articol "Inceputul clarificărilor" de Liviu Bogdan (Dem. Nola) în ultimul număr al "Cugetului Romanesc" din Buenos Aires.

L. F.

ECOURI

Un geniu al neamului nostru.

Alfred Cortot, marele pianist francez a fost vizitat în ziua de 24 Iulie 1952 de reporterii ziarului "Noticias Graficas" din Buenos Aires şi a fost întrebat printre altele despre marii pianişti ai omenirii.

—Un mare geniu al pianului apare într'un secol, —dacă apare—, a răspuns maestrul Cortot.

Gulda? a întrebat cineva.

—Are mult talent, l-am ascultat de curând în Montevideo. Dar această generatie a avut un adevarat geniu al pianului. Se numea Dinu Lipatti, a murit de curând şi avea 26 de ani.

La aprecierea maestrului Cortot noi am mai putea adăuga —că acest Dinu Lipatti a foft român.

* * *

Pacifistii intre ei.

Genialul Stalin a telegrafiat genialului Presedinte al Chinei comuniste, felecitându-l cu ocazia aniversării infiinţării armatei roşii chineze. Si-a exprimat dorinţa ca această armată să devie tot mai mare şi mai puternică pentru asigurarea păcii şi pentru binele popoarelor.

Ar fi bine ca în acelaş timp şi popoarele occidentale să-şi întărească armatele pentru a apara lumea de pocea şi de binele pe care ni-l doresc genialii pacificanţi.

STIRI DIN EXIL

Românii la Congresul Internaţional Eucaristic de la Barcelona.

Reprezentanti ai grupelor de români din Spania, Franţa, Italia, Argentina, etc au participat la Congresul International Eucaristic din Barcelona. Comunitatea românilor din Spania a redactat cu aceasta ocazie un manifest in trei limbi intitulat "România Rastignita" aratând suferintele actuale ale poporului român. Delegatia româna a fost mult aplaudattă în cele câteva manifestări la care a luat parte.

* * *

Sanctificarea lui Ieremia Valahul

Circulă tot mai insistent svonul că în curând va începe procesul de sanctificare a Prea Fericitului Ieremia Valahul. In acest scop a plecat din Argentina dl. Ministru Grigorie Manoilescu care după ce a participat la Congresul Eucaristic de la Barcelona s'a îndreptat spre Roma. Este stiut faptul că dl. Manoilescu este acela care a găsit trupul lui Ieremia Valahul într'o mânăstire capucină din Napoli în toamna anului 1947 după îndelungate şi minuţioase cercetări. Tot d.sa este autorul celei mai complecte descrieri ale vieţii stântului. Cartea este pe cale de a apare în Editura "Cartea Pribegiei" din Valle Hermoso, Argentina.

Maestrul Georges Boulanger s'a reintors la Buenos Aires după un turneu de patru luni in Brazilia, unde a recoltat succese extraordinare.

Compatriotul Dimi Carabulea publică, direct in limba spaniola, romanul "Diluvio" ("Potop" sau "Topenie") intr'o mare editură din Buenos Aires. De vânzare in toate librariile Capitalei, pretul $ 25. Protagonistii romanului sunt legionari, cuzisti, evrei comunisti si alti oameni cumsecade. Pentru a nu impieta asupra succesului comercial al cărtii, precizăm că dl Carabulea n'a fost niciodata si nu este (inca) legionar. Asupra "Potopului" insusi, care este un excelent roman, vom reveni.

Ziare românesti

Majoritatea gazetelor exilului se găsesc de vânzare la Buenos Aires, fie la BIBLIOTECA MESTERUL MANOLE de pe lânga Biserica Română din Canning 1356 fie la

LIBRARIA ATLANTIDA
Florida 643

INSEMNARI No. 9 — Iulie 1952

Reg. Propr. Intel. 371931.

Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.

Administratia: Ion Roşu, Pasaje del Temple 2519.

Trimiteri de abonamente se primese pe adresa administraţiei.

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

Carti ce vor apare in 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).
D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).
Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).
Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).
Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).
Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).
C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (ori g. in romaneste).
Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).
Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)
Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).
Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**
J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).
Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).
Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).
Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire) .
Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila **Horia. — Patru volume** scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.
J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).
Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).
Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**
Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

Adresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso,** Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas	[illegible]
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes	[illegible]
Belgia	Fr.	5.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	[illegible]
Brazilia	Crus	1.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	[illegible]
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	45.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.